

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem v právní věci

žalobce: **P. Z.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou
sídlem Husova 48/4, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2024, č. j. KUZL-80256/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 10. 2024 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vizovice ze dne 22. 8. 2024, č. j. MUVIZ 19718/2024 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Tím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Žalobce totiž dne 28. 2. 2024 v X hod. v obci V. na ulici Z., poblíž domu č. p. X, na silnici č. I/49 ve směru jízdy na střed města, jako řidič motorového vozidla Š. S., RZ: X držel za jízdy v pravé ruce na úrovni střední části volantu mobilní telefon. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že napadené i prvostupňové správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Tvrdí též, že byla podstatným způsobem porušena ustanovení procesních předpisů o řízení před správním orgánem. Jemu uloženou sankci považuje za zcela nepřiměřenou. Dále žalobce uvádí, že se vytýkaného protiprávního jednání nedopustil; skutek se nestal tak, jak je popisováno ve správních rozhodnutích, navíc jej ani nelze kvalifikovat jako přestupek.
3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatuje, že námitky žalobce nepovažuje za důvodné, pročez navrhuje žalobu zamítnout. Poukazuje na to, že žalobní argumentace je částečně stejná jako ta odvolací, s níž se již vypořádal. Nové jsou pouze výhrady žalobce vůči naplnění objektivní i subjektivní stránky přestupku; ty však představují toliko snahu žalobce prosadit svůj názor i přes veškeré důkazy, které jeho vinu prokazují.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); současně ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
6. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud se nejprve zabýval námitkou **nepřezkoumatelnosti**, která však byla značně obecná a v žalobě nekoncentrovaně formulovaná. Žalobce v samostatné pasáži týkající se konkrétně této vady rozhodnutí uvádí pouze to, že „*si není vědom skutku ohledně dat uvedených, že by měl spáchat údajný přestupek*“. Dále dovozuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože nebylo řádně odůvodněno „*kolik dosáhl bodů a kolik mu bylo odečteno a z odůvodnění správního orgánu nevyplývá, jestli 12 bodů stačí pro odečet nebo už ne*“. Nepřezkoumatelnost pak dle něj způsobuje také to, že žalovaný výslovně neuvedl, ke kterým okolnostem přihlédl při stanovování výše uložené sankce.

8. Soud nejprve obecně konstatuje, že rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost především tehdy, pokud z něj nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, případně jde o výrok s obsahem rozporuplným či nevykonatelným. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti může být nedostatek důvodů správního rozhodnutí, který nastává, pokud není možno z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace účastníka je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá [k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79].
9. Napadené rozhodnutí žádnou ze shora uvedených vad netrpí a je jednoznačně přezkoumatelné. Lze z něj totiž spolehlivě zjistit, na základě jakých skutečností a důkazů správní orgán rozhodl, srozumitelně prezentovány jsou i veškeré úvahy a důvody, jež žalovaného k jeho závěrům vedly. Odvolací správní orgán se dostatečně vypořádal se všemi námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání ze dne 3. 9. 2024 (označeném jako „odpor“); poukázat lze v tomto ohledu na odst. [23]-[27] napadeného rozhodnutí. Žalobce blíže nespecifikoval, konkrétně jaká jeho odvolací argumentace měla zůstat ze strany žalovaného oslyšena. Skutečnost, že si žalobce údajně není vědom toho, že měl spáchat jemu vytýkaný skutek, rozhodně není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
10. Jde-li o námitku týkající se absence odůvodnění ohledně bodů v registru řidičů (pakliže tato s projednávanou věcí poněkud nesouvisející argumentace nebyla v žalobě uplatněna omylem), soud k ní konstatuje, že prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce toliko uznán vinným ze spáchání přestupku; přímo tímto správním aktem nebylo rozhodováno o započítání ani odečítání žádných bodů žalobce. K tomu dochází teprve následně záznamem provedeným postupem podle § 123b a násl. zákona o silničním provozu, kdy řidiči motorového vozidla, kterému byl uložen správní trest za přestupek, jenž spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. Tento záznam v registru řidičů provede obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek. Prvostupňový správní orgán nutně nemusel o této problematice ve svém rozhodnutí vůbec pojednávat. Je tudíž naprosto dostačující, pokud v rámci partie o individualizaci trestu uvedl, jaký je aktuální bodový stav žalobce a kolik bodů mu bude za daný přestupek přičteno (srov. str. 8 prvostupňového správního rozhodnutí). Napadené rozhodnutí žalovaného nemůže být nepřezkoumatelné, pakliže se k dané otázce, při absence příslušné odvolací námítky, explicitně nevyjadřuje.
11. Přisvědčit nelze ani tomu, že by nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsobovalo nepojednání o okolnostech rozhodných pro stanovení výše sankce. Žalovaný se výslovně ztotožnil s odůvodněním prvostupňového správního orgánu, který poukázal na přitěžující okolnost spočívající v tom, že žalobce přestupek spáchal na silně vytižení komunikaci I. třídy s vysokou hustotou provozu v blízkosti křižovatky u výjezdu z nemocnice, polehčující okolnosti neshledal; zohlednil také předcházející záznamy žalobce v kartě řidiče (srov. str. 8 prvostupňového správního rozhodnutí). Žalovaný nadto konstatoval, že reflektoval také způsob zavinění přestupku, který

spatřoval ve formě nejméně nepřímého úmyslu (srov. odst. [33] ve spojení s odst. [31] napadeného rozhodnutí). Ani v této žalobcem tvrzené vadě tedy netkví důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

12. Konečně je třeba zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měly správní orgány rozhodnout, resp. jak podrobně a jakým způsobem měla být podle něj rozhodnutí odůvodněna (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Krajský soud proto uzavírá, že neshledal takové vady rozhodnutí žalovaného, které by bránily jeho věcnému přezkumu, k němuž následně přistoupil.
13. S ohledem na způsob formulace žalobních námitek považuje soud za vhodné předeslat, že rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví je ovlivněn kvalitou a precizností uplatněných žalobních bodů. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění tedy v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108). Jelikož žalobce formuloval své žalobní námítky značně obecně a neurčitě, odpovídajícím způsobem přistoupí soud také k jejich vypořádání.
14. Žalobce v rámci svých žalobních bodů předně namítá **vady správního řízení**, které dle něj měly vliv na zákonnost obou správních rozhodnutí. Tvrdí, že prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí o přestupku bez předchozího nařízení ústního jednání. Ze správního spisu ovšem jednoznačně vyplývá, že jednání v této věci nařízeno bylo. Dne 30. 4. 2024 se konalo ústní jednání, při němž byl vyslechnut žalobce; v jednání bylo pokračováno dne 28. 6. 2024, kdy byli vyslechnuti svědci pprap. R. V. a stržm. D. Z.; následně bylo v jednání pokračováno dne 7. 8. 2024, kdy byla jako svědkyně vyslechnuta manželka žalobce (srov. protokol o ústním jednání č. j. MUVIZ 10423/2024, str. 2-3 prvostupňového správního rozhodnutí, odst. [5]-[9] napadeného rozhodnutí). Tvrzení žalobce o nekonání ústního jednání tedy není pravdivé.
15. Dále žalobce namítá, že jej prvostupňový správní orgán nevyzval, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); navíc mu nedal na vědomí, k jakému datu hodlá rozhodnutí ve věci vydat.
16. Ze správního spisu se podává, že prvostupňový správní orgán sice žalobce nevyzval k seznámení se se spisovým materiálem (samostatným) písemným přípisem; žalobce ovšem byl seznámen se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí na závěr ústního jednání konaného dne 7. 8. 2024, kterého se osobně účastnil. V reakci na to žalobce uvedl, že trvá na tom, že telefon nedržel, jinak nemá k podkladům co dodat. Toto prohlášení zapsané v protokole žalobce vlastnoručně podepsal (srov. str. 10 protokolu o ústním jednání č. j. MUVIZ 10423/2024). Po tomto úkonu prvostupňový

správní orgán již žádné další dokazování neprováděl, dokonce do správního spisu nezaložil ani žádné listiny a bezprostředně poté vydal rozhodnutí. Takovému postupu správního orgánu nelze dle soudu ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 As 60/2018-31, totiž shrnul, že *„účelem seznámení s podklady rozhodnutí je dát účastníku procesní prostor seznámit se s obsahem správního spisu v době, kdy mezi seznámením s podklady rozhodnutí a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Stěžovatel byl (...) vyzván k možnosti seznámit se s kompletním spisovým materiálem. Poté nebyl správní spis doplňován o žádné podklady, a proto již z tohoto důvodu nemůže být stěžovatel úspěšný s tvrzením, že bylo porušeno jeho právo dle § 36 odst. 3 správního řádu.“* Navíc platí, že *„správní orgán může výzvu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí učinit i současně s jiným procesním úkonem, včetně například oznámení o zahájení řízení z moci úřední“* (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, či ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 246/2019-32). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 2 Afs 43/2010-118, pak vyplývá, že *„výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nemusí být nutně písemná.“*

17. Pokud jde o námitku žalobce, že nebyl informován, kdy prvostupňový právní orgán rozhodne, soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud dospěl k přesně opačnému závěru, že *„správní orgán nemusí účastníky řízení informovat, kdy ve věci rozhodne“* (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 As 11/2013-30, či ze dne 28. 6. 2024, č. j. 5 As 276/2023-28). Je ovšem pravdou, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá jasný požadavek, aby z výzvy správního orgánu k možnosti vyjádřit se k podkladům bylo zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 Ads 315/2019-38, ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2 As 284/2015-41, či ze dne 28. 6. 2024, č. j. 5 As 276/2023-28).
18. Z protokolu o ústním jednání se nepodává, že by žalobce byl explicitně vyrozuměn o skutečnosti, že bylo ukončeno shromažďování podkladů k vydání rozhodnutí; je tedy namístě připustit, že prvostupňový správní orgán dílčím způsobem pochybil, pokud tak neučinil. Dle soudu ovšem žalobce mohl tuto skutečnost seznat ze samotného průběhu správního řízení, resp. ze všech v něm již učiněných úkonů. Žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí dne 7. 8. 2024 na úplný závěr v pořadí již třetího jednání ve věci. V průběhu těchto jednání byly provedeny všechny listinné důkazy, byl vyslechnut sám žalobce, jeho manželka i zasahující policisté; žalobce neměl žádných dalších důkazních návrhů. V kontextu tohoto velmi pokročilého stavu projednávané věci mohl žalobce předpokládat, že již byly shromážděny všechny relevantní podklady a rozhodnutí bude vydáno zanedlouho po jednání. Především však soud zdůrazňuje, že smyslem sdělení o ukončení shromažďování podkladů je to, aby se s nimi účastník řízení mohl seznámit a vyjádřit se k nim (tj. aby věděl, že v daném stavu řízení se jedná o „poslední“ možnost, kdy toto může realizovat). Žalobce přitom dle protokolu o ústním jednání těchto svých práv využil, se všemi podklady se seznámil a uvedl taktéž své závěrečné stanovisko k věci. Rozhodně tedy nelze dospět k závěru, že toto dílčí pochybení prvostupňového správního orgánu mohlo mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že žalobce proti této procesní vadě ve svém odvolání nikterak nebrojil. Toto dílčí procesní pochybení přitom mohlo být sanováno v rámci odvolacího řízení, kdy by se žalobce mohl (znova)

seznámit s celým obsahem správního spisu, tentokrát si již vědom toho, že právě na základě ve spise založených podkladů bylo ve věci rozhodnuto. Žalobcem namítané pochybení tedy není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, které postup prvostupňového správního orgánu aprobovalo.

19. Žalobce brojí také proti dle jeho přesvědčení **nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci**. Zcela obecně namítá, že ve správním řízení nebyla prokázána objektivní stránka přestupku. Poukazuje na to, že není vůbec zřejmé, jestli k vytýkanému jednání došlo skutečně na pozemní komunikaci; ta navíc dle něj není řádně označena.
20. S ohledem na obecnost námítky týkající se nenaplnění objektivní stránky přestupku soud konstatuje, že spáchání skutku žalobcem měly správní orgány za prokázané zejména svědeckými výpověďmi zasahujících policistů pprap. R. V. a stržm. D. Z. Ti oba v zásadě shodně v průběhu správního řízení vypověděli, že uvedeného dne seděli ve stojícím policejním vozidle na vedlejší pozemní komunikaci s výhledem na hlavní pozemní komunikaci, a to tak, že jejich vozidlo stálo kolmo k vozovce přední částí otočeno k hlavní silnici. Cíleně pozorovali provoz na silnici se zaměřením na kontrolu dodržování pravidel silničního provozu. Následně kolem nich zleva doprava projelo vozidlo žalobce a oba policisté zřetelně viděli, že jeho řidič drží v pravé ruce u volantu mobilní telefon větších rozměrů moderního typu. Toto přestupkové jednání žalobce policisté pozorovali přes čelné sklo služebního vozidla a okno pravých dveří vozidla žalobce, do něž bylo dobře vidět, protože jim ve výhledu nebránila žádná překážka. Shrnutí výpovědí policistů, posouzení jejich věrohodnosti a následné vyhodnocení z těchto výpovědí učiněných skutkových zjištění provedl prvostupňový správní orgán na str. 2-6 svého rozhodnutí a žalovaný v odst. [7]-[8] a [14]-[22] napadeného rozhodnutí.
21. Žalobce proti těmto závěrům správních orgánů v žalobě nic konkrétního nenamítá. Soud proto toliko v obecnosti poukazuje na bohatou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že svědectví policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání spáchání přestupku tehdy, jestliže se zakládá na skutečnostech, jež policista mohl svými smysly vnímat; představuje totiž nestrannou úřední osobu, která jím popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž jeho svědectví má vysokou věrohodnost (srov. rozsudky NSS ze dne ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, ze dne 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 16/2016-27, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 233/2016-27, či ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016-34). Již v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.“
22. Dle přesvědčení žalobce není řetězec nepřímých důkazů provedených ve správním řízení natolik kompaktní, aby nevyloučil jinou možnost průběhu předmětné události. Soud předně konstatuje, že správní orgány dospěly k závěru o vině žalobce na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří sami bezprostředně svými smysly vnímaly to, že žalobce řídil vozidlo a při tom držel v ruce mobilní telefon. V případě těchto svědeckých výpovědí se tedy nejedná o nepřímý důkaz, jak se mylně domnívá žalobce, nýbrž o důkaz přímý. Tím je totiž takový poznatek o dokazované skutečnosti, který bez jakéhokoli zprostředkování potvrzuje nebo vyvrací, že se určitá právně

relevantní okolnost stala či nestala; příkladem přímého důkazu uváděným v odborné literatuře je přitom svědek, který vypoví, že viděl, jak obviněný zastřelil výstřelem z pistole poškozeného (srov. PÚRY, František. *Přímý důkaz*. In: HENDRYCH, Dušan a kol. *Právníký slovník*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009). V případech přímých důkazů tedy není nezbytné, aby byl shromážděn jejich ucelený řetězec.

23. Soud však především akcentuje, že žalobce neuvádí v žalobě žádný konkrétní alternativní průběh řešené události, jehož nevyhloučení se sám dovolává. Aniž by na to žalobce v podané žalobě vůbec poukazoval, soud dodává, že si je vědom jeho argumentace uplatněné poprvé až v odvolacím řízení, že při řízení vozidla v ruce nedržel mobilní telefon, nýbrž černé kovové pouzdro na doklady. S tímto jeho tvrzením se žalovaný náležitě vypořádal v odst. [21] a [23] napadeného rozhodnutí, přičemž jej odmítl jako nevěrohodné (zejména proto, že nedává zhola žádný smysl, proč by žalobce tuto skutečnost nesdělil policistům ihned po zastavení vozidla, případně alespoň při svém výsledku v rámci správního řízení). Žalobce proti vypořádání této námitky žalovaným nijak nepročí, nerozporuje tedy přesvědčivé odmítnutí jediné jím nabídnuté alternativy skutkového děje.
24. Svědectví policistů (a na něm založené závěry správních orgánů) nikterak nevyvrací ani výpověď manželky žalobce učiněná v průběhu správního řízení. Ta uvedla, že žalobce ve vozidle netelefonoval; netvrdila však, že by žalobce v ruce mobilní telefon vůbec nedržel. Soud zdůrazňuje, že žalobci nebylo kladeno za vinu přímo telefonování, nýbrž „toliko“ držení mobilního telefonu. Výpověď manželky žalobce proto není pro zpochybnění zjištěného skutkového stavu relevantní.
25. Pokud žalobce dále namítá, že se skutek stal při provozu na pozemní komunikaci, soud konstatuje, že tato skutečnost vyplývá nejen z výpovědí zasahujících policistů, ale také z vyjádření samotného žalobce. Ten v rámci svého výsledku při jednání dne 30. 4. 2024 uvedl, že když projížděl rychlostí 50 km/hod přes Vizovice ve směru od Zlína na Lutoninu a řídil vozidlo Š. S., tak byl na náměstí zastaven hlídkou policie, přičemž následně zaparkoval na parkovišti před městským úřadem (srov. str. 3 protokolu o ústním jednání č. j. MUVIZ 10423/2024). Žalobce navíc v průběhu dosavadního řízení nikdy nezpochybňoval, že byl zastaven při jízdě na pozemní komunikaci. Soud tudíž nemá žádných pochybností o tom, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj při řízení vozidla právě v provozu na pozemní komunikaci.
26. Není ani pravdou, jak tvrdí žalobce, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí absentuje konkrétní označení silnice. Místo spáchání přestupku je jednoznačně definováno jako „v obci Vizovice, ul. Z., poblíž domu č. p. X, sil. č. X ve směru jízdy na střed města“. Takové označení považuje soud za dostatečné z hlediska jeho náležité identifikace umožňující nezaměnitelnost s jiným místem.
27. K připomínce žalobce, že úřední záznamy jsou ve správním řízení nepoužitelné jako důkaz, soud uvádí, že v řešené věci správní orgány nezaložily zjištění skutkového stavu věci a závěr o vině žalobce na úředním záznamu Policie ČR zažurnalizovaném ve správním spise, nýbrž na svědeckých výpovědích zasahujících policistů. Nedošlo tedy k porušení § 137 odst. 4 správního řádu, dle něž záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.
28. Žalobce dále brojí proti tomu, že nebyla prokázána ani subjektivní stránka přestupku. Také tato námitka je ovšem zcela obecná. Žalovaný se danou problematikou zabýval

v odst. [31] napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce jako absolvent výuky a výcviku v autošколе a řidič s více než patnáctiletou praxí (řidičské oprávnění získal roku 2009) musel vědět, že svým jednáním spočívajícím v držení mobilního telefonu v ruce při řízení vozidla může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem; pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tímto srozuměn. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce byl dle evidenční karty řidiče již dvakrát za stejný přestupek postižen, tudíž o protiprávnosti držení telefonu při řízení vozidla nutně dobře ví. Navíc se jedná o fakt veřejně známý a mediálně prezentovaný. Žalobce tyto závěry odvolacího správního orgánu v žalobě žádným konkrétním způsobem nezpochybňuje. Soud se s nimi přitom ztotožňuje a uzavírá, že na úvahách žalovaného o subjektivní stránce (zavinění) žalobce neshledal žádné nedostatky.

29. Výtka žalobce, že byla porušena zásada presumpce neviny, je také zcela neurčitá. Soud neshledal, že by prvostupňový správní orgán s žalobcem v průběhu správního řízení jednal jako s pachatelem, či že by jej za něj označil dříve než v rozhodnutí, jímž jej uznal vinným ze spáchání přestupku.
30. Dle žalobce není v rozhodnutích správních orgánů vysvětleno ani to, jak byla naplněna **materiální stránka přestupku**. K tomu soud konstatuje, že naplnění materiálního znaku přestupku splývá s naplněním formálních znaků, a to zejména pokud jde o delikt ohrožovací (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Materiální znak přestupku znamená, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. V obvyklých případech jsou-li naplněny formální znaky skutkové podstaty, dochází k porušení či alespoň ohrožení chráněného zájmu. Pachatel musí tvrdit významné okolnosti, které by v konkrétním případě mohly snížit společenskou škodlivost jeho protiprávního jednání na takovou míru, aby nenaplnila materiální znak spáchaného přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28). I když by v odůvodnění správního rozhodnutí měly být obsaženy všechny úvahy relevantní pro výrok rozhodnutí, s ohledem na to, že naplnění materiálního znaku deliktu obvykle splývá s naplněním formálních znaků (zejména u deliktu ohrožovacího), by byl striktní požadavek na výslovné vyjádření úvahy o materiálním znaku v každém správním rozhodnutí o deliktu přehnaným a bezúčelným formalismem (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019-27).
31. V projednávané věci žalobce v průběhu správního řízení žádné významné okolnosti, které by v jeho konkrétním případě mohly snížit společenskou škodlivost jím spáchaného protiprávního jednání, netvrdil. Správní orgány se i přesto otázkou materiální stránky přestupku poctivě zabývaly. Prvostupňový správní orgán o tom pojednal na str. 6-8 svého rozhodnutí. Zejména poukázal na závěry výzkumu provedeného společností BESIP, dle nichž telefonování za jízdy zvyšuje riziko nehody obdobně jako jízda pod vlivem 0,8 promile alkoholu v krvi; telefonování při řízení vozidla zvyšuje až čtyřnásobně riziko nehody; každý druhý motorista opomíjí při manipulaci s mobilním telefonem sledovat dění na silnici ve zpětném zrcátku; řidiči telefonující v průběhu jízdy jsou o 10 % pomalejší v rychlosti sešlápnutí brzdového pedálu v situaci, kdy musí odvrátit srážku. Konkrétně ve vztahu k žalobci pak prvostupňový správní orgán zdůraznil, že žalobce se přestupkového jednání dopustil v pracovní den na silnici se zvýšeným pohybem účastníků silničního provozu, v okolí se nacházela nemocnice, kostel se hřbitovem a po obou stranách silnice byly umístěny

- chodníky. Svým nezodpovědným chováním žalobce ohrozil nejen sebe a svou spolujezdkyni, ale i ostatní účastníky silničního provozu a další osoby. Žalovaný v odst. [28] napadeného rozhodnutí doplnil, že i takový řidič vozidla, který sice netelefonuje, ale mobilní telefon toliko drží v ruce (např. na něm píše SMS zprávy), je v provozu na pozemních komunikacích nebezpečný, protože řídí jen jednou rukou, v důsledku čehož nemusí adekvátně reagovat na dynamickou a neustále se měnící situaci na silnici. Žalovaný dokonce poukázal na konkrétní pasáž z odborné literatury, z níž citoval. Soud tudíž nemůže přisvědčit žalobci v tom, že se správní orgány otázkou materiální stránky přestupku nezabývaly; proti jejich úvahám přitom žalobce opět nijak konkrétně nebrojí.
32. Konečně žalobce také namítá, že jemu uložená **sankce je nepřiměřená a neodůvodněná**, neboť správní orgány výslovně nepojednaly o všech okolnostech rozhodných pro její určení. Soud konstatuje, že žalobci mohla být za jím spáchaný přestupek podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu udělena pokuta v rozmezí od 4 000 Kč do 10 000 Kč; uloženou výši 5 000 Kč tedy nelze, s ohledem na individuální okolnosti případu, považovat za zjevně nepřiměřenou. Ostatně žalobce moderaci uložené sankce ani nenavrhoval (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).
33. Pokud jde o konkrétní okolnosti, které správní orgány při ukládání sankce výslovně zohlednily, soud již shora uvedl, že přítěžující okolnost shledaly v tom, že žalobce přestupek spáchal na silně vytížením komunikaci I. třídy s vysokou hustotou provozu v blízkosti křižovatky u výjezdu z nemocnice; zohlednil také žalobcovy předcházející záznamy v kartě řidiče. Soud v tomto ohledu odkazuje na právní názor NSS pojednávající o této žalobcově námitce, který byl vysloven v rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 84/2020-46: „*Stěžovatel zejména namítá, že správní orgán se nezabýval všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty. (...) Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020 - 36, uvedl: Účelem § 37, resp. § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je mimo jiné dát správním orgánům demonstrativní kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Trestání za běžné přestupky typu překročení nejvyšší dovolené rychlosti má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků kladených na správní orgány při odůvodňování výše uložené sankce. Správní orgán je povinen hodnotit zejména povahu a závažnost přestupku (srov. § 37 a 38 zákona o odpovědnosti za přestupky), případně polehčující a přítěžující okolnosti, existují-li. (...) Správní orgán se povahou a závažností přestupku zabýval. Z polehčujících či přítěžujících okolností pak uvedl a hodnotil pouze skutečnosti pro věc významné. Nejvyšší správní soud se i s ohledem na výše uvedené zcela ztotožňuje s krajským soudem, že účelem požadavku individualizace trestu není, aby správní orgány byly nuceny provádět slohová cvičení, jež by obsahovala opsaná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Ten v § 37 až § 40 uvádí demonstrativní výčet okolností, k nimž má správní orgán při ukládání sankce přiblížit, přičemž se jedná dohromady o 27 položek. Nelze si tak rozumně představit, že by se správní orgán měl ve všech případech věnovat všem těmto okolnostem a zejména, že by ve všech případech byly veškeré v zákoně uvedené okolnosti v dané věci relevantní.*“ Se shora citovaným názorem se soud zcela ztotožňuje a úvahy správních orgánů ohledně stanovení výše žalobci uložené sankce považuje za dostatečné.
34. Krajský soud uzavírá, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu, jímž naplnil

všechny znaky skutkové podstaty přestupku, z něžž byl uznán vinným. Správní orgány se v řízení nedopustily žádných vad, které by měly vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Žalobci uložená sankce není zjevně nepřiměřená.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Soud s ohledem na shora uvedené shledal všechny námitky žalobce neopodstatněné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 30. dubna 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce